

## USNESENÍ

Vrchní soud v Praze rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 10. 2. 2026 o stížnosti, kterou podal vyžádaný [REDAKCE] narozen [REDAKCE] občan [REDAKCE] v České republice bytem [REDAKCE] proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 12. 2025, č. j. 11 Nt 52/2025-131,

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu se stížnost **zamítá**.

### Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením Krajský soud v Hradci Králové (dále jen krajský soud) rozhodl podle § 95 odst. 1 zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních (dále jen z. m. j. s.), že je přípustné vydání vyžádaného na Ukrajinu na základě žádosti Generální prokuratury Ukrajiny o vydání ze dne 21. 4. 2023, resp. i jejích příloh, jejichž součástí je i zatykač Rovenského městského soudu ze dne 18. 5. 2022, a to k trestnímu stíhání pro dokonaný pokus o prodej padělaných cizích měn, přechovávání s úmyslem prodat a prodej padělaných cizích měn s úmyslem prodat a prodej padělané cizí měny, spáchaného opakovaně, tedy trestné činy podle části 2 článku 15, části 1 článku 199, části 2 článku 15, části 2 článku 199, části 2 článku 199, části 2 článku 199 ukrajinského trestního zákoníku, jichž se měl v období od [REDAKCE] 2020 do [REDAKCE] 2020 dopustit jednáním podrobně specifikovaným ve výrokové části napadeného usnesení. O přípustnosti vydání bylo rozhodnuto za současného přijetí ujištění poskytnutého Generální prokuraturou Ukrajiny dne 21. 4. 2023, přičemž znění ujištění krajský soud citoval ve výroku napadeného usnesení. V odůvodnění usnesení také krajský soud konstatoval, že stíhané jednání by podle právního řádu České republiky mohlo být posouzeno jako trestný čin padělání a pozměnění peněz podle § 233 odst. 1 trestního zákoníku.
2. V odůvodnění svého usnesení krajský soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro konstataci přípustnosti vydání vyžádaného k trestnímu stíhání pro skutky popsané ve výroku napadeného usnesení. V odstavcích 6. a 7. odůvodnění napadeného usnesení krajský soud zaujal stanovisko k jednotlivým důvodům nepřipustnosti vydání vyjmenovaným v § 91 odst. 1 z. m. j. s. Žádný z těchto důvodů neshledal, neboť ve vztahu k nim neexistuje žádná ze zákonných obligatorních překážek podle § 91 odst. 1 z. m. j. s., která by pozitivnímu rozhodnutí o přípustnosti vydání vyžádaného bránila. Za pozornost zejména stojí zjištění krajského soudu, že vyžádaný je státním občanem Ukrajiny a nejde o osobu, které by byla udělena mezinárodní ochrana podle § 91 odst. 1 písm. b) z. m. j. s., přičemž dočasná ochrana a ani podání žádosti o azyl nejsou důvodem nepřipustnosti extradice. Konstatoval také, že Ukrajina je smluvní stranou Evropské úmluvy o vydávání ze dne 13. 12. 1957 (včetně jejích tří dodatkových protokolů). Krajský soud dále zdůraznil, že Ukrajinská strana poskytla ujištění, že trestní řízení a soudní proces proti vyžádanému by probíhal na území vzdáleném od zóny aktivních bojových akcí a v případě, že by mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody či byl vzat do vazby, výkon těchto opatření by probíhal v jedné z institucí schválených Ministerstvem spravedlnosti Ukrajiny. Argumentaci vyžádaného, že na Ukrajině aktuálně nikde není zcela bezpečno, proto krajský soud odmítl. Krajský soud shrnul, že nezjistil žádný důvod, pro který by bylo vydání vyžádaného na Ukrajinu nepřipustné. Zdůraznil, že Ukrajina poskytla záruky týkající se zajištění

práva na spravedlivý proces mimo válečnou zónu, a dále též záruky, že pokud bude vyžádaný odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, bude mu zajištěna řádná lékařská péče, nebude podroben fyzickému ani psychickému mučení a bude trest vykonávat v předem určených nápravných zařízeních. Česká strana je oprávněna vyžadovat veškeré informace vztahující se k trestnímu řízení i k případnému výkonu trestu odnětí svobody.

3. Proti uvedenému usnesení podal vyžádaný prostřednictvím svého obhájce stížnost, kterou následně podrobně odůvodnil. Vyžádaný primárně zpochybnil to, že záruky obsažené v žádosti Generální prokuratury Ukrajiny poskytnuté dne 21. 4. 2023 jsou dostatečné. Jednou ze záruk má být, že předběžné vyšetřování, případné umístění do vazby a soudní řízení proti vyžádanému bude probíhat na území vzdáleném od aktivních bojových operací, konkrétně v [REDAKCE] oblasti (pozn. jedná se západní region Ukrajiny s hlavním městem, jehož českým názvem je [REDAKCE] přičemž ukrajinsky se region nazývá [REDAKCE] oblast' a hlavní město [REDAKCE]). Vyžádaný ovšem namítá, že tyto záruky jsou formulovány obecně a bez konkrétního, kontrolovatelného mechanismu, který by umožnil ověřovat jejich dodržování v reálném čase. Tím se dle vyžádaného nachází v rozporu se závěry ESLP v rozsudku [REDAKCE] ([REDAKCE]) proti Spojenému království (stížnost č. [REDAKCE] ze dne 17. 1. 2012, kde ESLP zdůraznil, že diplomatické záruky vyžadujícího státu nelze přijmout, zejména pokud jsou obecné či politické povahy a nejsou podloženy konkrétními procesními mechanismy. Podle vyžádaného pak krajský soud pochybil, pokud závěr o přípustnosti vydání učinil převážně na základě záruk z dubna 2023 a nezabýval se aktuální situací plošných vzdušných útoků na celé území Ukrajiny. Vyžádaný pak mapami útoků za rok 2025 dokládá, že [REDAKCE] oblast i další regiony na západě Ukrajiny byly cílem vzdušných útoků, resp. leží v trasách opakovaných útoků. Vzhledem ke zhoršující se bezpečnostní situaci na celém území Ukrajiny neodpovídá podle vyžádaného ujištění poskytnutého Generální prokuraturou Ukrajiny, které staví bezpečnost na geografické vzdálenosti od fronty, realitě plošných útoků a samo o sobě nemůže vyloučit reálné riziko. Dále vyžádaný poukázal také na to, že záruka Generální prokuratury Ukrajiny, že trestní řízení bude probíhat v [REDAKCE] oblasti neřeší minimálně místo a podmínky vazby a výpadky infrastruktury, které obzvláště v zimním období zásadně ovlivňují podmínky zbavení osobní svobody. Na základě všech uvedených důvodů vyžádaný navrhl, aby Vrchní soud v Praze napadené usnesení zrušil a sám rozhodl tak, vydání vyžádaného na Ukrajinu je nepřipustné, případně aby uložil krajskému soudu, aby věc znovu projednal a rozhodl.
4. Vrchní soud v Praze (dále jen vrchní soud) na podkladě podané stížnosti podle § 147 odst. 1 trestního řádu přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, které mu předcházelo, a s ohledem na dále uvedené neshledal stížnost důvodnou.
5. Krajský soud rozhodoval o přípustnosti vydání vyžádaného na základě návrhu státního zástupce, tedy kompetentního orgánu, který mu byl předložen spolu s extradičními materiály poskytnutými vyžadující stranou. Krajský soud nařídil k projednání návrhu veřejné zasedání, kterého se vyžádaný účastnil osobně, měl možnost vypovídat a vyjádřit se i k prováděným listinným důkazům. V celém průběhu extradičního řízení byl zastoupen obhájcem a měl možnost užít jazyka, kterému rozumí. Vrchní soud tak neshledal v řízení před krajským soudem, ale ani v předchozím předběžném šetření, žádné vady. Nad rámec dokazování provedeného krajským soudem doplnil vrchní soud důkazy o dotazy ohledně aktuálního pobytu vyžádaného, přičemž dle úředního záznamu ze dne 9. 2. 2026 se vyžádaný nadále zdržuje na území České republiky na téže místě pobytu.
6. Věcně správným byl shledán i výrok napadeného usnesení. Krajský soud v odůvodnění usnesení vysvětlil, jakými úvahami a na základě jakých důkazů dospěl k závěru, že není dán žádný z důvodů nepřipustnosti vydání vyžádaného vyjmenovaných v § 91 odst. 1 z. m. j. s. Na tuto správnou a logickou argumentaci může vrchní soud pro stručnost odkázat.
7. K námitkám vyžádaného uplatněným ve stížnosti vrchní soud uvádí následující. V zásadě všechny

argumenty proti přípustnosti vydání byly vzneseny vyžádaným již v řízení před krajským soudem a krajský soud se s nimi vypořádal, a proto lze odkázat v tomto směru na odůvodnění napadeného usnesení. Nad jeho rámec vrchní soud podotýká, že pokud své stížnostní námitky vyžádaný nyní koncentruje na otázky bezpečnosti celého území Ukrajiny, podle všech důkazů provedených v řízení před krajským soudem nebyla civilní infrastruktura Rovenské oblasti Ukrajiny mimo několika incidentů narušena, úroveň zásobování a služeb, včetně přístupu ke zdravotní péči, elektřině a podobně, je relativně stabilní. Oblast vykazuje nízká omezení přístupu k humanitární pomoci, včetně přístupu osob v nouzi k základním službám a pomoci. Nutno v této souvislosti poukázat na to, že ani důkazy, které předložil vyžádaný tento závěr nijak nezpochybnují. [REDAKCE] oblast je totiž i dle mapy vzdušných útoků ve skutečnosti jednou z nejméně zasahovaných oblastí Ukrajiny, spíše než místem dopadů je místem přeletů vzdušných zbraní, a ani její soudní a vězeňská infrastruktura není nijak zásadnějším cílem ruských útoků. Ujistění poskytnuté Generální prokuraturou Ukrajiny proto dle názoru vrchního soudu nelze vnímat jen jako formální. Naopak, záruky poskytnuté kompetentním orgánem Ukrajiny, který navíc v [REDAKCE] 2025 potvrdil, že má nadále zájem o vydání vyžádaného, lze mít za důvěryhodné a vrchní soud nemá důvod pochybovat o tom, že orgán, který ujistění poskytl, je míní zcela vážně a zasadí se o to, aby ve věci vyžádaného svým závazkům dostál. Vrchní soud nemá informace o tom, že by v obdobných případech bylo postupováno jinak, naopak např. v usnesení ze dne 3. 9. 2024 č. j. 14 To 105/2024-278, vrchní soud hodnotil obdobným způsobem tehdejší bezpečnostní situaci v [REDAKCE] oblasti, a jeho závěry byly potvrzeny i usnesením Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2024, sp. zn. II. ÚS 2828/24. Aktuálně vrchní soud nemá k dispozici žádné nové informace, které by ukazovaly bezpečnostní situaci [REDAKCE] oblasti pro vyžádaného jako výrazně nebezpečnější. Po zhodnocení výše uvedených skutečností vrchní soud neshledal důvod nevydání vyžádaného na Ukrajinu. Byť si je pochopitelně vědom obecné závažnosti válečného konfliktu na daném území, je nutno zdůraznit, že v současné době je konflikt co do frontových postupů stagnující a soustředí se stále na kritické východní a jihovýchodní regiony Ukrajiny. I při vědomí závažnosti vzdušných útoků je však situace na západě Ukrajiny dlouhodobě spíše stabilní, a především tam kompetentní ukrajinské orgány vykonávají své pravomoci a deklarují adekvátním způsobem, že jsou schopny zajišťovat přiměřenou míru bezpečí pro své občany, a to včetně těch, kteří jsou trestně stíháni, což je otázka, kterou v rámci dokazování krajský soud rovněž řešil (srov. listiny na č. l. 86-89 a 90 spisu). Odůvodnění napadeného usnesení krajského soudu je tedy v mezích zákona a krajský soud se ve svém usnesení vypořádal se všemi relevantními námitkami, které vyžádaný v průběhu řízení vznesl.

8. Vrchní soud v Praze ze všech uvedených důvodů rozhodnutí o přípustnosti shledal správným, naproti tomu stížnost vyžádaného shledal nedůvodnou, a proto ji podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu zamítl.

#### Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 10. 2. 2026

JUDr. Milan Štejr, v. r.  
předseda senátu

Vypracoval

[REDAKCE]  
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE] [REDAKCE]

